

RUM DO ČAJE – PŘÍLOHA ČAJE 124 – LEDEN 2017

**DO
RUM ČAJE 5**

REGIONÁLNÍ UMĚLCI A JINÍ ZAJÍMAVÍ LITERÁTI

R U M A J Z L

OBSAH:

Jindra Lírová

Jaroslav Schnerch

Zdenka Líbalová

Libuše Matysíková

VYHLÁŠENÍ DRUHÉHO ROČNÍKU

V květnovém čísle RUMu vyšla nová výzva pro autory, aby poslali svoje básně a krátké povídky na mailovou adresu: Franczub@seznam.cz . Předpokládám, že se bude jednat o nové básně (maximálně 3 básně v rozsahu maximálně 60 řádků) a nové povídky (maximálně 1 povídka v rozsahu maximálně 60 řádků). Chci tentokrát vyjít vstříc spíše básníkům, když jsem se se zájmem prozaiků neseťkal.

Ty nejlepší podle mého výběru budou vycházet na stránkách ČAJe v průběhu podzimu 2016 až jara 2017. Neznamená to, že všechny došlé příspěvky musí automaticky vyjít. Autor neobdrží honorář, pouze dva výtisky časopisu RUM jako honorář. Povídky můžete posílat ihned, první část bude uveřejněna v zářijovém RUMu číslo 4. Následně předpokládám, že vyjdou ještě dvě čísla (leden 2017 a květen 2017), pokud bude prací víc, vyjdou i další. Definitivní uzávěrka je 15.dubna 2017. Pokud se najde dostatek kvalitních povídek na sborník, vznikne v průběhu prázdnin 2017 sborník básní. Autoři zařazení do sborníku dostanou dva výtisky zdarma.

Následně v květnu 2017 bude vyhlášeno nové téma na další školní rok 2017/2018. Bude záležet jen na zájmu autorů.

K zaslaným příspěvkům je nutno přidat krátké představení autora, tak maximálně 10-15 řádků, případně fotografii. A pochopitelně nezapomeňte na Vaši poštovní adresu, kam zaslat časopis. A adresu mailovou!

No a konečně nové téma na druhý ročník 2016/2017? Možná to bude trochu otrepané, ale protože ŽENA je téma věčné, tak tedy **vyhlašuji druhý ročník na téma: „ŽENA, RŮŽE, PÍSEŇ, KOST!“** A pochopitelně očekávám příspěvky o lásce, ženách a kráse.

Těším se na Vaše příspěvky!

Václav

P.S. Pište, posílejte, ale byl bych rád, kdybyste se drželi vyhlášeného : „Žena, růže, píseň, kost!“

Jindra LÍROVÁ

Šperk

I když se v poslední době se starožitníky doslova roztrhl pytel, vybrala si osvědčeného a spolehlivého vetešníka sama. Byl to dokonce skorospolužák, akorát o rok mladší. Chodili do stejné školy. Protože se toho začátkem roku přihodilo tolik, rozhodla se pro prodej vlastních klenotů. Neříká se nadarmo –jeden odejde, druhý přijde – do rodiny přibyl po úmrtí babči další vnouček. Nesmí ho ošidit. První dvě vnoučata taky neošidila. Obě dostala pamětní mince, zlatého andílka i čtyřlístek na řetízku. Novorozeňátku koupí taky řetízek, na něj znamení zvěrokruhu nebo písmenko. Chvatně spočítala stav rodinných financí a vyndala ze žluté šperkovnice nějaké stříbro, prstýnky a červenou slzičku – přívěšek, který koupila sobě a dceři na výletě do polských lázní. Měly ji obě stejnou, ani neví, jak se kámen zasazený do stříbra vlastně jmenuje...

Muž prohlédl nabízené zboží a vyndal ze zásuvky několik bankovek. Nebylo to mnoho, ale na vysněný dáreček by to mohlo stačit. Spokojeně se odebrala do přilehlého zlatnictví, přidala masivní prsten jako protihodnotu a už si odnášela tři zlaté kousky domů. Krabičky s poklady pečlivě uložila, všechno klaplo podle plánu.

Páteční ráno bylo uplakané, šedé mraky se nad hlavou převalovaly jako špatné svědomí. Co to jenom provedla? Kde teď sežene podobný přívěšek? Popadla tašku a odebrala se do deště. Třeba bude šperk ještě za výlohou a odkoupí ho zpět. Dělá se to tak přece v zastavárnách!

Přivítal ji přátelsky, usadil ji ke kulatému stolku a nabídl kávu. Obchůdkem se nesla vůně starých časů. Úplně zapomněla, že spěchá na nákupy a nevzala s sebou věci do čistírny a papíry na úřad. V přítmí krámků se tak hezky vzpomíná! Na školu, na kamarády, na učitele... Prohlížela si ho. Docela se jí líbil. Tmavý knír mu přidal na mužství, vždycky měla slabost pro kníráče. Co kdyby se mu světila, nadnesla, že ji mrzí včerejší prodej oblíbeného šperku, který už těžko

někde sežene? Káva z retro sklenice však chutná tak dobře, svůj nápad asi nedokáže zrealizovat. Vypadlo z ní jen: „A kde máš k prodeji nějakou drobotinu, abych ti taky dala něco vydělat?“ Nechápal. „Všechno mám zatím ve skladu, krámek teprve zařizuju. A ty bys něco potřebovala?“ zeptal se tiše. To se ví, že by potřebovala. Peníze, přívěšek, trochu se zastavit a hlavně si udělat čas na kafičko s kamarádem... „Už půjdu,“ špitla a sebrala ze země tašku, kterou tam ve zmatku odložila, „naproti maj' totiž dobrý jabka.“ „Tak zase příště,“ usmál se, „a zastav se, kdybys něco sháněla.“

Odpoledne obešla dvě klenotnictví a tři obchody s bižuterií, ale podobný šperk neobjevila nikde. Večer o sobě přemýšlela. Promítala si znovu celé setkání a smířlivě zamrkala do tmy. Věděla, že dneska hned tak neusne.

JINDRA LÍROVÁ

Narozena v roce 1955 ve znamení Býka, vdaná, 2 dospělé děti a 3 vnoučátka.

Psaní veršů a jejich zasílání do různých literárních soutěží se věnuji od dob mládí, samostatné básnické sbírky jsem začala vydávat na konci devadesátých let minulého století. Na svém kontě jich mám 27, z celkového počtu je jich 7 pro děti a 5 překladových. Patřím mezi zakládající členy literárního sdružení Mělnický Pegas, dále jsem členkou Literárního klubu Nadi Benešové v Čáslavi a od roku 2006 členkou Obce spisovatelů a Ruského kulturního a osvětového sdružení na Moravě.

Kromě psaní též „porotuji“ literární soutěže a různé sborníky poetických autorů.

Píseň léta

S obžernými dny vyhlédlo léto
zase divoce raší tvé vlasy
a mé ruce bývají rozkousané
léto se nenechá jen tak osahávat
zasypán štípanci kličkuje
nejbližší strom mně větvemi
zakrývá poplašené údy
časem mne adoptoval
proto ho uctívám
léto kupodivu souhlasí
právě mu leštím kořeny
a pobrukuji píseň léta

Spojenec

Dvorek se šprajcuje
pořád aby uklízel
binec po druhých
zatroubení auta – pán!
Dvorek úlekem dřevění
zahrabává pod keř
dámskou lodičku
a propocené chlapské triko
než se pán přesune do pracovny
zadýchaná panička přináší
čaj s citronem
a natřásá se jako Salomé
opar pohody smiřuje protiklady
rozteklé břicho
a mramor Venuše

Změna

Román nedočel
dokonce ho pohodil
kniha se ocitla na zemi
s překousnutým jazykem
v záchvatu pomstychtivosti
přehodila poslední listy
vrah byl dopaden
už na straně sedm

JAROSLAV SCHNERCH

Narozen na Hané, ale bez gruntu. Vzdělán solidně ze všech stran, přesto nejdůležitější jsou „univerzity života“. Profese – coby obrozenecký vlastenec následoval Jana Amose.

Záliby – holdování pohybu (tanec, pantomima, jóga, nyní taiči).

Tvorba – řadí se mezi lenivce smolící hlavně verše (poslední sbírka „TĚKAVÉ BYTOSTI V ZAHRADÁCH“). Výjimečně se drápkem zachytil v próze nebo v dramatickém textu.

Zdenka LÍBALOVÁ

xxx

Na chatrné niti peněz
visí naše vztahy
a když se přetrhne
přišíváme je
nedbalým stehem nezájmu
a otázkou
co z toho

xxx

Okovanou botou nevděku
zašlapujeme do země
snahy o vstřícnost
a srdce zamykáme
na západy
hněvu a vzdoru

xxx

Na dobu svádíme
ohebnost našich charakterů
a do kolonek nezájmu
zanášíme srdce
neschopná otevřít se
pro druhé

V odpadkových koších
našich myslí
končí bližní
se svými přáními
a potřebami
Jen my jsme důležití
a naše ego
prožrané sobectvím

ZDENKA LÍBALOVÁ

Narodila jsem se 1. dubna 1966 v Mělníku, vystudovala gymnázium a Lidovou konzervatoř – obor literární žánry, pracovala jako pomocná vychovatelka v Ústavu sociální péče pro děti a mládež v Chlumíně a Neratovicích. Nyní jsem v invalidním důchodu.

Už od gymnaziálních let se věnuji psaní básní a účastním se nejrůznějších literárních soutěží. V roce 1987 jsem spolu se svými přáteli založila mělnický literární klub „Pegas“, který vedu dodnes. Rediguji básnické profily jednotlivých členů klubu, píše články a básně do regionálních novin.

Libuše MATYSÍKOVÁ

Ve svém srdci mám ukryta

přání,
paměť časů
lidského klání
a předat zázrak
péče o rodnou
hroudu
a duši hanáckého lidu,
uchovat pro budoucí pokolení,
klíč k duši,
k zemi,
k řece,
k člověku.

Vzpomínkou na dětství

bývá i myšlenka,
která si volně plyne,
a přesto vyvstane,
to člověk dozraje,
tak jak plod révy vinné,
se všemi vůněmi,
se všemi radostmi,
zrajeme jako to víno,
s laskavým vnímáním,
s laskavou vzpomínkou,
nám léta krácejí,
no prostě jdou,
v paměti životů
a duší místa

První broukání a první slůvka

zpívaných písní první rým
jsme doma láskou obklopení
a lásku svou si vykřičím
můj rodný jazyk
řeč v mateřštině
jak libě lehce ze rtů plyne
pouští slova láskyplná
pouští slova tajemná
ať jsme, kde jsme
libozvučnou mateřštinu
srdce naše uchová
Smích a veselí
u houpaček
rozjásaných dětí
skončil hodokvas
a všechny lípy
u kostela
kontrolují pípy
hostince
jak vytáčí
oslavu
bohatého roku
stoly překypují
hodokvasem
rozjásaných
dětských nadějí
zrají zrají
dozrávají
mnohem později

K Svatému Hostýnku

věž se dívá
s tichou nostalgií
dohlíží na lidi
svého kraje
u koryta řeky
Hané
Očima Hanáka
objímám svou zemi
v pokoře
s hrdostí
hlásím se ke svému bytí
k poutu země
statků
i pocitu pevné
rodové tradice
pšeničné klasy
šeptají
Hanák k Hané patří

Odcházení

Tak jako
s vůní podzimu
odcházím
nečekám
na zimu

Tak jako
listí ořeší
co padá
co potěší

Tak jako
šípky na keři
žila jsem
kdo mi nevěří?

Tak jako
láska vesmíru
žila jsem
život na míru

Tak jak mi osud přidělil
radosti touhy
trochu splín
i počet dechů mi spočítal

Ale zmýlil se
já žiji dál
tam kde
můj život dodýchal

Jsem korálkem rosy
kráskou ve stéblech
lidé chodí bosí
sžívají se s přírodou
od nohou

Až budu smíchem
budu zurčivá
zvonící
můj vnitřní úsměv
bude v harmonii
se mnou

Až budu deštěm
budu slejvákem
lijavcem
properu celou zem
až budu deštěm
vše pročistím
nebe zem vodu trávu
i svůj splín

Ač vyhýbám se prudkým vyznáním,
vtip a šarm mne však těší,
ač vyhýbám se srážkám zklamáním,
život má štávu a neděsí.

Nezapomínám

na výhry i na porážky
peřiny oblaků
se natřásají
a má inspirace
se proplachuje
pramenitou
křišťálovou vodou
z poslední studánky
svítá mi naděje
krásného souznění

Jsem louka

Jsem louka
plná pampelišek
jsem žlutý koberec
ze sluníček
Jásavě si prožívám
své jáství, bytí
vše co mám

Jsem řeka

Jsem bystrina
jsem řeka
kapku za kapkou
voda se stéká
duním, šumím, bublám, broukám,
hučím a lenivě se ploužím
tu stékám jako horská bystrina
najednou tiším se
jsem líná nevinná
Osudy lidí proplétám
a v celku dobře já se mám

Jsem nebe

Jsem nebe, modré jasné nebe
lécím se s péčí naděje
co kouká a co zahřeje

Jsem tmavá jasná obloha
jsem životní osnova
jsem tmavou peřinou z černých mraků
padají touhy zmaru, krachu i naděje

Jsem zářivé světlo darů země
Jsem něžným beránkem na obloze
Jsem noční obloha s davy proměny
Jsem osud s nadějí na změny
Očekávám i naděje, že nebe rájem pro mne je

LIBUŠE MATYSÍKOVÁ

Narodila se 30. 9. 1948 v obci Karolín. Vyrůstla v Javorníku ve Slezsku. V Přerově absolvovala Pedagogickou školu. Celý profesní život pracovala jako učitelka mateřské školy a

cvičitel dětské jógy. Nyní bydlí ve Vrchoslavicích v rodinném domku. Udrží domek a zahradu, pomáhá manželovi včelařit. Sotva se naučila číst a psát, začala ihned veršovat. První verše byly pro členy rodiny, spolužáky, spolupracovníky. Pak léta uplatňovala svoje vidění světa v rozvíjení slovní zásoby a správné výslovnosti dětí. Poté se přidalo i správné držení těla a správné dýchání. Píše poezii a krátké prozaické útvary. Vystupuje na regionálních kolech slam poetry v Brně. Obesílá literární soutěže, pořádá autorská čtení. Zúčastňuje se autorských setkávání. Je dlouholetou členkou Mělnického Pegasu a od roku 2013 členkou Střediska východočeské obce spisovatelů. Publikuje a přispívá do almanachů a sborníků. Zúčastňuje se Dnů poezie. Spolupracuje se svou rodnou obcí Karolín, knihovnou v Javorníku, Knihovnou Kroměřížska a knihovnou v Němčicích nad Hanou.

Samostatně vydala: Kormidelník života / 2002 /, Dětskýma očima / 2003, 2004, Pegas Mělník /, Přivezli jsme jezevčička / 2006, Ieporelo /, O rodném kraji / 2008 /, Dětskýma očima – Veršobraní / 2013 /, Kuplet o Brně / 2015 /

R U M A J Z L

RUM do ČAJe (RUMAJZL)

Číslo 5

Příloha ČAJe číslo 124, leden 2017

Vydáno 5. ledna 2017 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Interní tiskovina literátů Jičínska

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!